

Publicerad 2023-09-11 23:25 av amygdala

Den äldsta dottern återvänder!

NorrskensOdenplan

Jag återvände till Odenplan och lämnade norrskenet
bakom mig i backspegeln
men jag hann knappt röra benen
eller boka tågbiljetter innan jag ville tillbaka igen,
tillbaka till kärleken, undfly nyarkitekturens råa helvete.

Mitt ståtliga tonårshem,
epitetet av den övre medelklassen.
Mina föräldrar gråter
när dom hälsar mig i dörren, allt är förlåtet.

Jag är en främling under täckmantel,
bär deras dotters ansikte som en lönnmålning.
Min mamma utbrister att jag blivit så vacker,
och att jag numer har en mycket starkare utstrålning
och hon har rätt, jag har blivit polerad av något vasst,
och behövt arbeta flitigt för min honung.

Det är en annan person som återvänder
jämfört med den som lämnade för en månad sen
jag kränger av mig
gitarren och väskan i hallen
känner på storstadspulsen,
smakar på tungmetallen.

Nu börjar andra halvlek.

Jag kliver in i mitt rum
där böckerna står tydligt uppradade,
kläder ligger kvar på golvet
i samma formation som dom lämnades
och dammkornen virvlar upp i en vild storm,
saluterar någon som inte lever längre.

De hoptrasslade halsbanden på gardinstången blänker,
reflekterar solljuset längs rummets alla väggar,
och på nattduksbordet står ett halvtomt vattenglas

och väntar på att bli upphämtat.

Klockan tickar obönhörligt,
men här inne har tiden stått stilla
här inne har ingenting förändrats.

Här inne ligger en tonårsflicka begravnen,
jag vill inte minnas vad hon heter,
men hennes vålnad
stretar våldsamt mot vinden
för att ta sig tillbaka till etern.
Mitt mission är att hedra henne, kremera henne
och sen sprida hennes aska i havet.

Fastän min blick inte törs möta hennes
och jag plågas av mitt blåslagna samvete
ska jag fatta hennes hand, hela hennes brutna ben,
och fylla henne med den gudomliga kärleken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren amygdala med Poeter.se id #118050 innehar upphovsrätten